

Profet sau preot?

Dennis Priebe

Adevăratul nord

Cineva ar putea să conducă un experiment fascinant, cerând unui grup de oameni să-și închidă ochii, să-și ridice mâna dreaptă și apoi să indice direcția spre nord. Acest experiment va avea întotdeauna ca rezultat o mare deosebire de opinii. Așadar, cum va stabili grupul în ce direcție se află nordul? Oare ar trebui să voteze care este direcția nordului? Oare ar trebui să urmărească direcția fiecărei mâini și să decidă unde se află nordul printr-o metodă științifică de stabilire a punctului optim aflat la media dintre direcțiile indicate de toate mâinile? Sau fiecare ar trebui să fie mulțumit cu propria părere legată de direcția în care se află nordul?

Oare nu ar fi mai înțelept să se stabilească direcția nordului prin folosirea unui compas? Adevăratul nord nu este un subiect care trebuie supus dezbaterilor, ci trebuie să fie observat și acceptat. Nordul nu este stabilit prin suma opiniilor noastre, nici direcția lui nu este deschisă discuțiilor. Nordul magnetic pur și simplu există. Este un fapt aflat în afara percepțiilor noastre senzoriale.

Dacă tu și cu mine am naviga împreună cu biserica noastră pe o mare întinsă, oare ar conta dacă folosim nordul magnetic ca punct de referință, sau dacă folosim opiniile comunității noastre? Un filozof a spus odată: „Fie facem adevărul să se conformeze cu dorințele noastre, fie facem dorințele noastre să se conformeze cu adevărul”. Prin urmare este înțelept să sugerăm că, în ciuda protestelor unora, conformarea cu adevărul va avea ca rezultat o călătorie și o sosire în siguranță la destinație pentru biserica noastră. A face adevărul să se conformeze cu dorințele noastre va avea ca rezultat o călătorie interminabil de lungă, deoarece vom fi întotdeauna rătăciți, sau vom eșua tragic din cauza naufragiului.

Singurul adevărat nord aflat la dispoziția noastră constă în călăuzirea primită de la Dumnezeu în Cuvântul Său. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii (Evrei 4,12). Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate să străpungă fațadele și acțiunile exterioare pentru a da pe față adevăratele motive și intenții ale inimii. Numai dacă îi îngăduim Cuvântului lui Dumnezeu să își facă lucrarea în inima noastră, putem fi siguri că urmăm adevărul, și nu dorințele noastre egoiste.

Apostolul Pavel a avertizat cu privire la un timp când dorințele omenești vor lua locul adevărului. „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite” (2 Timotei 4,3.4). Oare nu cumva ne aflăm deja în acel punct? Oare nu cumva dificultatea cu care se confruntă oamenii cu urechile gădilite sunt predicatorii care nu sunt siguri în ce direcție se află nordul și mulțimea de învățători și filozofii interesante, dar discutabile, care ne bombardează urechile, dornice să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu?

Apelul aproape disperat pe care apostolul Pavel l-a adresat lui Timotei este categoric valabil pentru noi astăzi: „Timotee, păzește ce ți s-a încredințat; ferește-te de flecăriile lumesti și de împotririle științei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit cu privire la credință” (1 Timotei 6,20.21). Probabil că ar fi de folos să vedem cum definesc unii nordul în adventismul din zilele noastre.

Când vom înceta să păcătuim?

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost introdus un sistem doctrinar nou pentru adventism, iar acum este acceptat ca fiind adevărul de către mulți dintre membrii noștri. Mai întâi, li se spune că Dumnezeu nu așteaptă de la ei să înceteze a păcătui în această viață pământească, deoarece El știe că acest lucru este imposibil. Apoi sunt asigurați că El îi va reface miraculos și instantaneu, când Se va întoarce Hristos, așa încât nu vor mai păcătui niciodată.

Dar oare cum va putea Dumnezeu să ia un om care a păcătuie o viață întreagă și să-l refacă instantaneu, așa încât nu va mai păcătui niciodată? El poate să facă acest lucru, numai dacă înlătură libertatea personală a celui om – capacitatea lui de a alege, transformându-l într-un computer programat. Prin urmare, dacă Dumnezeu poate să rezolve problema păcatului printr-o astfel de metodă mecanică, de ce nu a făcut acest lucru cu Lucifer însuși, cu veacuri în urmă?

De unde vine această teologie a mântuirii? Direct de la Reformațiune. Ea este o parte a unui sistem teologic elaborat, care a fost dezvoltat de către adepții lui Calvin. Să vedem pe scurt câteva părți ale acestui sistem.

Nici chiar căderea lui Adam și, prin el, căderea neamului omenesc, nu a fost o întâmplare sau un accident, ci a fost rânduită în sfaturile tainice ale lui Dumnezeu (Lorraine Boettner, The Reformed Doctrine of Predestination, p.234).

Inevitabilitatea destinului veșnic al fiecărui om a fost o parte centrală atât a teologiei lui Luther, cât și a lui Calvin.

(Calvin) Viața veșnică a fost rânduită mai dinainte pentru unii, iar moartea veșnică a fost rânduită pentru alții (Boettner, p.15).

(Luther) A fost rânduit mai dinainte... cine trebuie să fie condamnat (Boettner, p.15).

Așadar, ce înseamnă cu exactitate acest lucru pentru cei ce sunt condamnați?

[Hotărârea Lui] se întinde... de la Creațiune la judecată și cuprinde toate activitățile sfinților și îngerilor din cer, precum și ale celor nemernici și ale demonilor din iad (Boettner, p.13).

Acest Dumnezeu monstruos al calvinismului creează niște oameni, îi predestinează să fie pierduți, îi privește cum păcătuiesc, nu le îngăduie să se pocăiască, iar apoi îi torturează pentru păcatele lor pe parcursul întregii veșnicii. Iar toate acestea sunt săvârșite într-o nepărtinire desăvârșită față de cel păcătos.

Celor nealeși nu li se face nicio nedreptate (Boettner, p.113).

Unii adventiști de ziua a șaptea încearcă în prezent să scoată o pagină din această teologie calvinistă și să o introducă în teologia bisericii noastre. Este pagina care ne învață că nu este nicio nevoie să încetăm a păcătui, deoarece Dumnezeu ne va reface miraculos la a doua venire a lui Hristos, așa încât nu vom mai păcătui niciodată.

Sistemele teologice sunt asemenea unor stâlpii unui gard, legați între ei. Doctrinile nu stau singure. Ele sunt conectate cu celelalte doctrine. A te baza pe o singură doctrină și a o scoate din sistemul ei, fără a le lua și pe celelalte este rareori cu putință. Vrem noi cu adevărat să ne întoarcem în mlaștina predestinației, a păcatului originar și a focului iadului spre a găsi o soluție teologică pentru problema păcatului continuu din viața noastră de zi cu zi?

Liberalism sau legalism

Într-un forum deschis pe un website, a fost pusă o întrebare: „Care dintre următoarele probleme crezi că este mai serioasă în biserica din zilele noastră: legalismul sau liberalismul?” Oare nu este posibil ca liberalismul să fie doar o altă formă a legalismului? Cineva a sugerat că liberalii sunt adesea doar niște

fundamentalisti care au un set diferit de puncte de credință. Ei aplică pur și simplu legea „liberalismului” pentru a îngădui o anumită măsură de „libertate creștină”, adesea spre a vedea până unde pot să meargă pentru a o anula. Atât legalismul, cât și liberalismul sunt centrate asupra eului în feluri diferite. Atât legalismul, cât și liberalismul sunt probleme în biserica noastră și în viața noastră. Din punct de vedere practic, ele sunt unul și același lucru (deși, în funcție de tipul personalității tale, ai putea o să preferi pe una în defavoarea celeilalte).

Un alt indiciu care arată că liberalismul și legalismul sunt unul și același lucru este faptul că atât legalismul din urmă cu o sută de ani, cât și liberalismul de astăzi sunt foarte confortabile cu mesajul de la 1888. În 1893, când a vorbit la Conferința Generală, A.T. Jones a citat avertizările adresate conducătorilor bisericii de către Ellen White.

Nu puteți să neglijați mesajele de avertizare ale lui Dumnezeu, nu puteți să le respingeți, sau să le tratați cu ușurătate, fără a fi în pericolul unei pierderi infinite. Batjocura, ridiculizarea și răstălmăcirea pot fi îngăduite numai cu prețul degradării propriului suflet. Folosirea unor astfel de arme nu vă va aduce victorii prețioase, ci mai degrabă va înjosi mintea și va despărți sufletul de Dumnezeu.... Cei care nu au trecut prin experiența unei lucrări cuprinzătoare a pocăinței în lumina pe care Dumnezeu a binevoit să o dea poporului Său încă de la acea dată nu vor înțelege lucrurile cu claritate și nu vor fi gata să spună că mesajele trimise de Dumnezeu sunt o amăgire.... Prejudecățile și părerile care au predominat la Minneapolis nu au dispărut în niciun fel; semințele semănate în unele inimi acolo sunt gata să răsară la viață și să aducă un seceriș pe măsură. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost nimicite niciodată, iar ele încă aduc un rod nesfânt, otrăvind judecata, pervertind percepțiile și orbind înțelegerea cu privire la mesaj și mesageri pentru cei cu care intrați în legătură (Extras din 1893 General Conference Daily Bulletin, p.67-70).

În martie, 1890, Ellen White i-a confruntat pe cei ce se împotriveau soliei de la 1888, în cuvintele următoare:

Mă tem de voi și mă tem de interpretările pe care le atribuiți oricărui pasaj din Scriptură, așa cum s-au dat pe față de la sine în spiritul necreștinesc pe care l-ați manifestat.... Fiți precauți cu privire la direcția în care mergeți, ca nu cumva să săvârșiți păcatul împotriva Duhului Sfânt.... Mă tem de orice aplicație a Scripturii, care are nevoie de un astfel de spirit și aduce roadele pe care le-ați manifestat voi (Scrisoarea 83, 1890).

Este mult prea vizibil astăzi faptul că multe voci moderne atacă părți din solia de la 1888, întocmai cum le-au atacat cu mai bine de o sută de ani în urmă. Indiferent dacă vocile vin din legalism, sau din liberalism, există un mare disconfort cu privire la mesajul care i-a fost adresat bisericii noastre prin Jones și Waggoner.

Inima soliei de la 1888

Care este temelia solidă, ideea fundamentală ce străbate solia de la 1888? Este ceva ce nu a trecut niciodată prin mintea lui Luther, Calvin, sau chiar a fraților Wesley. Este ceva ce nu a străpuns conștiința fraților și surorilor noastre păzitoare ale duminicii din prezent. Este curățirea sanctuarului ceresc – lucrarea de slujire a Marelui nostru Preot în Sfânta Sfintelor.

În termeni foarte practici, curățirea sanctuarului ceresc este curățirea inimilor noastre. Totuși, ce înseamnă lucrul acesta în mod concret? Să-l ascultăm pe un scriitor adventist care a încercat să explice în 1893.

Pe măsură ce adevărul Său ne este descoperit rând cu rând și pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu pas cu pas, sunt necesare schimbări și despărțiri radicale de vechile căi, dacă vrem să facem pașii următori la fel cum i-am făcut pe cei dintâi. De ce acela care mărturisește a-L cunoaște pe Hristos zăbovește uneori luni și ani de zile fără... să aibă nicio bucurie deosebită în Domnul?... Voi ați refuzat până acum să umblați în lumina care a strălucit deja.... Acea lumină dă pe față păcatul și compromisul vostru. Dacă refuzați să umblați în lumina care a strălucit până acum, cu ce sunteți mai buni decât atunci când ați refuzat să faceți primul pas? Nici cu o iotă, iar voi aveți nevoie de convertire încă odată. Refuzul de a face pasul al douăzecilea sau al o sutălea constituie o răzvrătire tot atât de mult precum constituie refuzul de a face primul pas. Când nu va mai fi făcut niciun compromis cu păcatul, când va fi înlăturată orice cauză a ofensării lui Dumnezeu, chiar dacă va fi nevoie să faceți un sacrificiu la fel de mare precum ați renunța la mâna dreaptă sau ochiul drept, atunci viața voastră va fi un triumf continuu în Dumnezeu. Prima biruință pe care ați câștigat-o, când ați făcut primul pas, v-a adus bucurie; a doua biruință, când ați făcut al doilea pas, v-a adus încă o bucurie; iar pe măsură ce vă apropiați de Domnul, lumina voastră devine din ce în ce mai strălucitoare și bucuria voastră din ce în ce mai mare.... Cât de mulți din mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea au nevoie de convertire! Viața noastră ar trebui să fie un șir necontenit al convertirii. Atunci, bucuria și pacea dragostei dintâi vor înfiora și vor umple sufletul.... Starea voastră de căldicel înseamnă răzvrătire, iar păcatul vostru de a refuza să

continuați a-L cunoaște pe Domnul vă va împiedica să primiți binecuvântările și bucuria lui Hristos (Review and Herald, 9 mai, 1893).

Mulți, mulți adventiști au făcut primii pași. Ei iubesc Sabatul și A Doua Venire, dar s-au împotmolit la pasul al douăzecilea sau al o sutălea și se miră de ce experiența lor creștină stagnează. Cât de mult avem nevoie de un șir neconținut al convertirii. În același an, un alt scriitor adventist a scris cuvintele următoare:

Nu există niciun păcat, indiferent cât de adânc înrădăcinat în om, sau cât de mult timp a fost îngăduit, care să nu poată fi biruit pe deplin, dacă este predat pe deplin în mâinile Aceluia care are toată puterea în cer și pe pământ. Dacă ne păstrăm privirea ațintită asupra lui Isus prin credință, noi putem să ne împotrivim fiecărei ispite. El a făgăduit că va pregăti o cale de a scăpa de toate ispitele care sunt prea puternice pentru noi. Scopul lui Dumnezeu este ca noi să trăim fără păcat; pentru că prin puterea Lui suntem în stare să biruim orice ispită căreia El îi îngăduie să vină asupra noastră; deoarece, dacă El pregătește o cale de scăpare din ispitele care sunt prea puternice pentru noi, nu poate exista niciun motiv pentru care nu ar trebui să ajungem fără păcat și să trăim o viață curată. Păcatul și numai păcatul este cel care ne descurajează.... De ce ne-ar scrie Dumnezeu, prin slujitorul Său, „ca să nu păcătuim”, dacă nu există nicio cale de a fi feriți de păcat?.... Dar oricât ne-am lupta și oricât de hotărâți am fi, în Calea către Hristos, p.64, ni se spune că „vom fi nevoiți adesea să îngenunchem și să plângem la picioarele lui Isus din cauza nedesăvârșirilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să fim descurajați. Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmașul, nu suntem alungați, nici părăsiți sau respinși de Dumnezeu”.... Când ne păstrăm fără încetare privirile ațintite asupra lui Hristos, noi putem să trăim fără păcat. Când ne vom abate privirile de la El, vom păcătui. Noi putem să privim la El fără încetare.... Dar dacă ajungem la concluzia că nu putem să împlinim îndemnul „ca să nu păcătuim”, deja ne-am abătut privirile de la Hristos, am făcut pregătiri pentru a împlini poftele firii și ne vom cufunda în disperare” (Review and Herald, 7 martie, 1893).

Profet sau preot?

Între rolul de profet și cel de preot biblic se află o tensiune continuă și intensă. Frământarea care există între aceste două chemări este asemenea unui val clocotitor ce străbate inima Scripturii. Probabil că exemplul cel mai bun cu privire la faptul acesta este văzut în conflictul mortal dintre profetul Ieremia și

frații lui preoți. Profetul a împlinit cu o consecvență plină de milă, constructivă și responsabilă chemarea lui Dumnezeu de a înfrunța ce era greșit în Israel și de a confrunța națiunea cu faptele ei greșite. Pe de altă parte, preotul avea un rol mai degrabă pastoral, o autoritate instituțională mai mare, și își asuma sarcina de a păstra națiunea la un nivel echilibrat. În tensiunea care apărea, profetul suporta adesea mânia și represaliile preotului.

În perioada timpurie de pionierat a oricărei mișcări a credinței, vocea profetică este mult mai puternică și mai respectată. Pe măsură ce mișcarea se maturizează, vocea preoțească își sporește influența. Cu toate acestea, în cele din urmă, aceasta poate să ajungă atât de dominantă, încât să aducă la tăcere vocea profetică. Cu cât organizația ajunge să fie mai puternică și mai bine întemeiată, cu atât simte mai puțin nevoia de a avea o voce profetică. Unul dintre motivele declinului unei organizații este acela că vocea profetică ajunge treptat să fie adusă la tăcere și devalorizată în organizație. Când vorbește, profetul este considerat a fi excentric, supărător și chiar distructiv pentru organizație.

Am ajuns categoric la acest punct în adventism. Apelurile la reformă din zilele noastre sunt privite ca fiind distructive și dezbinătoare. Încă odată, Ieremia își găsește locul în groapă, deoarece îndrăznește să atace starea de fapt.

De ce atunci când cineva își exprimă îngrijorarea cu privire la un anumit aspect care nu este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu în biserică, apar adesea acuzații de intoleranță din partea celorlalți membri ai bisericii, sau chiar din partea pastorului? Răspunsul constă parțial în concepția modernă despre toleranță. Începând de la cultură și până la îmbrăcăminte, de la muzică și până la filme, de la divorț și până la doctrină și chiar de la feminism și până la orientările sexuale interzise, totul trebuie să fie tolerat acum de către membrii bisericii.

Cineva a spus odată: „Ultima virtute a unei societăți nelegiuite este toleranța”. Roger Williams a constatat că toleranța este intolerabilă, deoarece era doar la un pas de intoleranță. Toleranța din zilele noastre este intolerantă cu oricine continuă să creadă în definiția biblică a păcatului. Cei care își ridică vocea în semn de îngrijorare sau de protest împotriva relelor persistente din mijlocul nostru nu mai sunt tolerați. Responsabilitatea față de Cuvântul revelat al lui Dumnezeu este intolerabilă.

Din cauza acestor presiuni, sufletele credincioase au cedat în fața unei conspirații a tăcerii. De ce suntem așa de reținuți să vorbim? Parțial, pentru că ne temem să fim etichetați ca intoleranți. Ca rezultat, compromisul înaintază fără piedici, păcatul continuă neconfruntat, învățătura falsă este încurajată, iar

standardele morale sunt mai joase decât oricând. Cei care au standarde înalte, care nu vor să-și lase copiii să închirieze cele mai recente filme, să mănânce alimente dăunătoare, să vizioneze toate filmele de desene animate, sau să aibă întâlniri sentimentale la o vârstă prea timpurie sunt evitați și ostraciizați. Cei care se opun fundației Grace Link, competițiilor sportive dintre colegii și teatrului sunt ridiculizați și batjocoriți.

Trebuie să avem aceeași atitudine pe care a avut-o Isus, și anume că responsabilitatea spirituală cere ca păcatele publice să fie tratate public. Isus a muștrat deschis păcatul, deși i-a iubit pe cei păcătoși. Oare putem noi să facem mai puțin, și totuși să fim niște ispravnici credincioși?

Foarte respectatul teolog evanghelic J.I. Packer a fost unul dintre cei care au mărșăluit în semn de protest în iunie, 2002, când sinodul Diocezei Anglicane din New Westminster a autorizat ca episcopul ei să compună un serviciu religios pentru binecuvântarea căsătoriilor între persoane de același sex. Într-un articol care explică motivul acțiunii lui, Packer a argumentat că decizia luată în Westminster „falsifică Evanghelia lui Hristos, abandonează autoritatea Scripturii, pune în pericol mântuirea semenilor și trădează biserica în rolul rânduit ei de Dumnezeu în calitate de bastion și apărător al adevărului divin”. El a făcut referire la ceea ce numea „amăgirea de a-I cere lui Dumnezeu să sfințească păcatul, prin binecuvântarea celor pe care El îi condamnă. Acest lucru”, spunea el, „este iresponsabil, lipsit de respect și cu adevărat blasfemator”.

În acest context, noi ar trebui să ascultăm bine avertizarea lui Dumnezeu din Psalmi 50,16.17: „Dumnezeu zice însă celui rău: 'Ce tot înșiri tu legile Mele, și ai în gură legământul Meu, când tu urăști muștrările, și arunci cuvintele Mele înapoia ta?'” Invocând memoria lui Martin Luther, Packer a citat cuvintele acestuia: „Dacă eu mărturisesc cu glasul cel mai puternic și prin expunerea cea mai clară fiecare punct al adevărului lui Dumnezeu, cu excepția precisă a aceluia mic punct care spune că lumea și diavolul atacă în această clipă, nu-L mărturisesc pe Hristos, oricât de curajos aș putea fi în mărturisirea credinței în El. Acolo unde lupta este înverșunată este locul în care este dovedită loialitatea soldatului, iar dacă el se dă înapoi în acel loc, faptul de a fi statornic pe toate celelalte câmpuri de luptă înseamnă pur și simplu fugă și dezonoare”. (Why I Walked, „Christianity Today”, ianuarie, 2003).

Standarde târâte în praf

Din nefericire, majorității dintre noi le-a fost frică să protesteze în felul acesta, din cauza unei dorințe greșit orientate de a păstra armonia cu orice preț. Ca exemplu al felului de protest pe care ar trebui să-l adresăm în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea împotriva învățăturii false care distruge sufletele, aș dori să prezint

următorul răspuns la cartea lui Keavin Hayden, Lifestyles of the Remnant, publicată de Review and Herald în 2001. (Kevin D. Paulson, disponibil pe www.greatcontroversy.org)

După citirea cărții lui Hayden, puțini ar trebui să se îndoiască de faptul că poziția pe care o ia cineva cu privire la curentul adventismului în legătură cu subiectele mântuirii are implicații directe asupra felului în care tratăm standardele de stil de viață. [El admite sincer] că problemele actuale legate de închinare și stilul de viață din biserică sunt determinate direct de concepția noastră cu privire la mântuire și desăvârșire (p.16,24)... El atacă speranța desăvârșirii caracterului în viața aceasta, ca fiind produsul „duhurilor amăgitoare și învățăturilor dracilor”... El declară că doctrina [aceasta] este învățătura lui antihrist (p.18-19,20)... Hayden insistă că atunci când Ellen White vorbește despre mântuirea „numai prin neprihănirea lui Hristos” și descrie haina de nuntă din pilda lui Isus (p.19), ea se referă la numai la neprihănirea substitutivă (îndreptățire), în contrast cu sfințirea, cu privire la care Hayden neagă faptul că poate fi desăvârșită vreodată aici pe pământ... [El insistă] că „din cauza stării noastre firești” (chiar și după convertire) „toată neprihănirea noastră (faptele bune) este asemenea unei haine murdare” (p.19)...

Realitatea este că nici Scriptura, nici Ellen White nu pun semnul de egalitate între sfințire și hainele murdare ale neprihănirii proprii! Ellen White afirmă... „Ce este sfințirea? Este a-I da lui Dumnezeu în întregime și fără rezerve totul – sufletul, trupul și spiritul” (Our High Calling, p.212)... „Atât dreptul nostru de a intra în cer, cât și pregătirea noastră pentru acesta se află în neprihănirea lui Hristos” (Hristos Lumina lumii, p.300). Cu alte cuvinte, atât îndreptățirea, cât și sfințirea constituie neprihănirea lui Hristos... Nici Biblia, nici Ellen White nu înalță vreodată curăția îndreptățirii mai presus de aceea a sfințirii și niciuna dintre acestea nu este descrisă ca fiind neprihănirea lui Hristos într-o măsură mai mică sau mai mare decât cealaltă.

Hayden atacă doctrina desăvârșirii creștine, după cum urmează: „Dar dacă este posibil, atunci tot ce avem nevoie este ca Duhul Sfânt să ne facă suficient de buni. Noi nu avem realmente nevoie de caracterul substitutiv al lui Hristos, nu-i așa?... Când Îl primim prin credință ca fiind înlocuitorul nostru, Cerul consideră caracterul Său desăvârșit, infinit, ca și cum ar fi al nostru. Cerul ne consideră ca împlinind standardul desăvârșit, infinit al Legii divine, chiar dacă noi nu îl împlinim realmente în viața noastră (p.19)... În Parabolele Domnului Hristos (p.312), [Ellen White scrie:] „Când ne supunem Domnului Hristos, inima noastră este unită cu inima Sa, voința noastră se contopește cu voința Sa, mintea noastră devine una cu mintea Sa, gândurile noastre sunt aduse

la supunerea față de El, iar noi trăim viața Sa. Aceasta înseamnă a fi îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale”.... Hayden descrie caracterul substitutiv al lui Isus ca pe o „umbrelă a harului veșnic”, care ne lasă loc pentru a cădea și pentru a fi mai „toleranți” față de căderile altora (p.24).... Hayden atacă... „o învățătură tradițională care a lovit adventismul ca o plagă ani de zile – și anume că Dumnezeu așteaptă ca noi să ne unim cu puterea Duhului Sfânt și să dezvoltăm în viața aceasta un caracter absolut desăvârșit, la fel ca acela al lui Hristos” (p.18).... „Trebuie să ne aducem aminte întotdeauna că până și acele fapte bune pe care Hristos le creează în noi continuă să dea greș în a corespunde standardului infinit al Legii (p.20-21).... El spune destul de clar că, în concepția lui, chiar și când suntem uniți cu puterea Duhului Sfânt, desăvârșirea lui Hristos rămâne inaccesibilă pentru noi.... „Noi vom ajunge în cele din urmă la împlinirea speranței noastre de a avea o stare de neprihănire desăvârșită la marea A Două Venire (p.23).... [Dar Ellen White declară] că „atunci când caracterul lui Hristos va fi reprodus pe deplin în cei din poporul Său, El va veni pentru a-i declara ca fiind ai Săi” (Parabolele Domnului Hristos, p.69).... „El a venit personal în lume pentru a le arăta locuitorilor ei cum să trăiască o viață fără păcat” (Evanghelizarea p.385).... „El a venit în lumea aceasta și a trăit o viață fără păcat, pentru ca prin puterea Sa poporul Său de asemenea să poată trăi o viață fără păcat” (Review and Herald, 1 aprilie, 1902).... „Acela care nu are suficientă încredere în Hristos pentru a crede că El îl poate feri de păcat nu are credința că El îl va primi în împărăția lui Dumnezeu” (Selected Messages, cartea 3, p.360).... Dacă desăvârșirea este imposibilă în viața aceasta, standardele specifice ale stilului de viață adventist nu vor fi singurele victime. Dacă viața fără păcat a Domnului este inaccesibilă chiar și pentru creștinul sfințit, cerceii și hamburgerii și muzica contemporană vor fi doar o parte a problemei. Dacă această doctrină este acceptată, fiecare categorie a conduitei creștine este lăsată vulnerabilă în fața valurilor schimbătoare ale unei presupuse naturi josnice imposibil de biruit. Iritarea, pofta, mânia, neînțelegerile din familie, ura rasială, lăcomia după proprietăți își vor impune prezența lor ocazională la fel de des – poate mai des – decât dorința noastră de a călca tabuurile unice ale adventismului clasic....

Dacă acceptăm premisa că o anumită măsură de păcat va fi întotdeauna prezentă în viața creștinului, atunci care păcate ni se va îngădui să continuăm a le săvârși?... Când vedem semnele de abuz pe trupul unui copil bătut, sau citim despre incendierea rasistă a unei biserici afro-americane, oare trebuie ca furia noastră să fie adusă la tăcere de posibilitatea ca astfel de păcate să continue a exista printre păcatele asupra cărora cei greșiți nu pot să câștige biruința totală? Noțiunea că „greșelile ocazionale” vor fi întotdeauna partea creștinului trece cu vedere realitatea

că majoritatea păcatelor, chiar și cele foarte odioase și brutale, sunt săvârșite de obicei doar ocazional.... Fiecare faptă nemiloasă, de la inchiziție și până la sclavia brutalității industriale a marcat căderea nedesăvârșirii creștine. Iar dacă un fel de păcat este scuzabil, din cauză că natura noastră păcătoasă este prea puternică, până și pentru Duhul Sfânt, atunci va fi întocmai pentru orice alt fel de păcat. Hayden vorbește favorabil despre acei creștini care „nu reușesc să atingă înălțimea standardului, deoarece noi am încercat cu bune intenții să facem tot ce am putut mai bine și am dat greș” (p.13). Problema este că lumea a privit la intențiile bune ale creștinilor timp de două mii de ani și s-a săturat de nereușitele noastre continue....

Suntem tulburați de aparenta convingere a lui Hayden, pentru care cheia unității bisericii este mai degrabă o toleranță nelimitată față de diversitate, decât supunerea necondiționată a credincioșilor față de sfatul scris al lui Dumnezeu.... De ce pacea între noi, prin toleranța mutuală, este atât de evidentă în cartea lui Hayden, într-o măsură mult mai mare decât necesitatea păcii cu Dumnezeu prin ascultarea condusă de Duhul?...

„Cei care nu au suficient curaj pentru a muștra greșeala, sau care, din cauza indiferenței sau a lipsei de interes, nu fac niciun efort serios spre a-și curăți familia sau biserica lui Dumnezeu, sunt considerați responsabili pentru răul care ar putea rezulta din neglijarea datoriei lor. Noi suntem la fel de răspunzători pentru relele pe care am fi putut să le împiedicăm în viața altora prin exercitarea autorității părintești sau pastorale, ca și când faptele au fost ale noastre” (Patriarhi și profeți, p.578).... „A vesti Cuvântul lui Dumnezeu cu credincioșie constituie o lucrare de cea mai mare importanță. Totuși, aceasta este o lucrare întru totul diferită de aceea de a critica fără încetare, gândind răul și separându-te de ceilalți. A judeca și a muștra sunt două lucruri diferite. Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Săi lucrarea de a-i muștra cu dragoste pe aceia care greșesc, dar a interzis și a condamnat judecarea necugetată care este așa de obișnuită în mijlocul celor ce se declară a fi credincioși ai adevărului” (The Upward Look, p. 366).

În cartea lui, Hayden invocă de repetate ori termeni ca „libertate religioasă”, „drepturile omului” și „libertate de conștiință” ca fiind pledoaria lui pentru o toleranță mai mare în biserică în ce privește stilul de viață și aspectele legate de închinare (p.27,67,74,77,89,123). În una dintre cele mai îndrăznețe dintre declarațiile lui, Hayden sugerează că adventiștii care caută să înalțe standardele cu privire la dietă, îmbrăcăminte, muzică, etc. își vor uni în cele din urmă forțele cu cei ce promovează legile duminicale, deoarece se presupune că ei au „cultivat un caracter care

crede că știe ce este cel mai bine pentru toți ceilalți” (p.123)... Hayden critică îndeosebi practica evangheliștilor adventiști conservatori de a le cere candidaților să renunțe la portul bijuteriilor înainte de botez (p.67,70)... Hayden scrie: „Simplul fapt că Biserica Adventistă ar putea să piardă bătălia cu privire la bijuterii nu înseamnă că noi am pierdut bătălia cu privire la suflete” (p.74). Totuși, el pare să nu-și dea seama că îndepărtarea de sfatul inspirat înseamnă a pierde bătălia cu privire la suflete!...

La un moment dat, Hayden ne sugerează să botezăm în biserică oameni care nu au renunțat pe deplin la folosirea tutunului, numind acest fapt una dintre „pietrele de poticnire” pe care adventiștii le-au pus în mod tradițional în calea noilor membri (p.50-52)... [Dar Ellen White declară]: „Noi nu-i primim în biserică pe aceia care folosesc băuturi alcoolice sau tutun. Noi nu putem să admitem astfel de persoane. Dar putem să încercăm să le ajutăm să biruiască” (Temperanța, p.166)....

Totuși, ceea ce ar trebui să tulbure orice adventist credincios este comentariul următor făcută de Hayden: ... „Dacă vom continua să adoptăm o poziție dogmatică și inflexibilă cu privire la aspecte morale mai puțin definite, cum ar fi portul bijuteriilor, dictându-le tinerilor noștri ce fel de muzică trebuie să asculte și condamnând participarea lor la activități cum ar fi dansul, frecventarea teatrului, putem să ne așteptăm să continuăm a-i vedea părăsind biserica noastră, mulți dintre ei ne mai întorcându-se niciodată” (p.125)... Cu privire la concepția lui Hayden că standardele înalte au tendința de a-i alunga pe tineri și sunt presupuse a fi „un handicap pentru abilitatea noastră de a aduce noi convertiți în biserică” (p.125), cum se face că acele comunități religioase cu standardele cele mai înalte de credință și practică – dintre care unele sunt mai aspre decât adventismul conservator în anumite aspecte – au crescut ca număr de membri în ultimii douăzeci de ani, în timp ce acela care au o tendință liberală, mai tolerantă, au scăzut continuu?...

Într-o carte intitulată *The Screwtape Letters*, de C.S. Lewis,... un demon pe nume Screwtape îl sfătuiește pe un demon cu mai puțină experiență cu privire la felul în care să prindă în capcană ființele omenești. „Jocul”, a zis Screwtape, „este să-i faci să alerge peste tot cu stingătoare de foc, ori de câte ori este o inundație. Fă-i pe oameni să se înghesuie în barcă pe partea care este aproape scufundată. Când oamenii sunt căldicei și apatici, stârnește-i împotriva pericolului entuziasmului și emoțiilor. Dacă sunt leneși, vorbește-le despre ipocrizia celor care muncesc. Dacă sunt nemiloși, avertizează-i împotriva relelor sentimentalismului.... Cu alte cuvinte, fă-i să audă tare și repetat avertizări de care nu au nevoie”.

Nicio analogie nu ar putea să descrie mai bine obsesia unora asemenea lui Keavin Hayden cu privire la pericolele legalismului, rigidității excesive și paranoiei apocaliptice, în mijlocul unei biserici în care predicatorii ei cei mai populari și literatura principală lovesc continuu împotriva un astfel de presupuse rele.... Nici decăderea tot mai adâncă a lumii, nici impactul ei tot mai mare asupra bisericii nu beneficiază de multă atenție; totuși, Hayden continuă să scrie în tonuri nemiloase despre „biserica noastră orientată spre standarde” (p.41).... Chiar și un studiu fugitiv al raportului sfânt arată că poporul lui Dumnezeu a fost amăgit și înrăit cu mult mai adesea de conformarea cu lumea, decât de extremismul conservator....

Hayden scrie, așa cum fac și alții din adventismul contemporan, că dificultatea actuală a bisericii este găsirea unui anumit teren de mijloc între alternativele liberale și conservatoare din mijlocul nostru (p.123).... Dar Inspirația [spune]”... Ascultarea sau neascultarea constituie elementul asupra căruia trebuie să decidă întreaga lume. Toți vor fi chemați să aleagă între Legea lui Dumnezeu și legile oamenilor. Aici va fi trasată linia de despărțire. Vor fi numai două clase” (Hristos Lumina lumii, p.763).

Trebuie să întrebăm: De ce, în avertizările lor adresate bisericii din zilele de pe urmă, atât Scriptura, cât și Ellen White sunt atât de lipsite de obsesia legalismului care este așa de obișnuită în adventismul contemporan?... Nici Scriptura, nici Ellen White nu descriu marea problemă a celor ce se declară credincioși în timpul sfârșitului ca fiind aceea a neprihănirii prin fapte, a atenției excesive acordate standardelor, sau a predicării seci a Legii. Este adevărat, așa cum evidențiază Hayden, că Ellen White avertizează cu privire la fanatismul din biserică în timpul sfârșitului (p.36).... Dar ea vorbește mult mai adesea despre „aceia care au cedat pas cu pas pretențiilor lumii și s-au conformat cu obiceiurile lumii”, despre aceia care „nu au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr,... unindu-se cu lumea și împărtășind spiritul ei”....

În rezumat, cartea lui Hayden este un document tragic și distructiv, una dintre cele mai rușinoase cărți care au fost publicate vreodată de către o casă de editură adventistă. Ea lovește direct în miezul credinței noastre, prin negarea desăvârșirii caracterului prin puterea Duhului Sfânt.... Putem cel puțin să-i mulțumim lui Hayden pentru că recunoaște sincer faptul că negarea acestei doctrine cheie este legată direct de o abordare mai îngăduitoare a stilului de viață.... Toate celelalte aspecte ale viețuirii creștine – nu doar cele unic adventiste – ajung vulnerabile, dacă creștinismul este redus doar la încă o formulă de genul „tot ce poți mai bine”, printre nenumărate

alte formule. Cartea lui Hayden este demonstrația cea mai clară cu putință cu privire la motivul pentru care, chiar acum, vedem târându-se în praf așa de multe dintre standardele noastre îndrăgite.

Curaj în timp de criză

Aici este marele pericol al multora.... Ei așteaptă să vadă ce vor gândi alții. Dacă aceștia nu sunt de acord, ei sunt convingși că subiectul în discuție nu are nici o importanță.... [Ei] umblă în lumina altora, trăiesc prin experiența altora, simt cum simt alții și fac ce fac alții. Ei acționează ca și cum n-ar avea individualitate. Identitatea lor este cufundată în alții, ei sunt umbre simple ale celor pe care îi socotesc drepti. Dacă nu devin conștienți de caracterul lor șovăitor și nu-l corectează, vor fi lipsiți de viața veșnică; nu vor fi în stare să se lupte cu pericolele zilelor din urmă.... Alături de ei trebuie să fie cineva care să-i informeze dacă cel care se apropie este un dușman sau un prieten.... Bărbați, femei și tineri, Dumnezeu vă solicită să aveți curaj moral, voință statornică, tărie morală și perseverență, dispoziții sufletești, care nu se pot baza pe afirmațiile altora. El vrea ca, înainte să primiți sau să respingeți aceste afirmații, să le studiați, să le cântăriți și să le aduceți înaintea Lui în rugăciune (Mărturii, vol.2, p.129-130).

Cei care se merg pe căile lumesti și își permit obiceiuri contrare legilor fizice și morale ale Domnului, precum și cei care au făcut înțelegeri cu bisericile și organizațiile Babilonului, indiferent dacă sunt conducători sau laici, ar trebui să fie muștrați cu claritate. „În timpul când muștrarea și pericolul atârnă deasupra celor din poporul lui Dumnezeu, este nevoie de ceva în plus față de rugăciuni și lacrimi. Faptelor nelegiuite trebuie să li se pună capăt” (Review and Herald, 17 mai, 1887).

Așa de mulți au spus: „Știu că Dumnezeu va limpezi lucrurile într-o zi. Adesea văd lucruri despre care știu că nu sunt bune, dar le trec cu vederea de dragul prietenilor mei care au nevoie de dragostea și încurajarea mea”. Inspirația are acest sfat pentru „mulți”: „Încetați să fiți de acord să ascultați pervertirea adevărului fără a adresa niciun protest” (Selected Messages, cartea 1, p.196).

Poate că, dacă ați vorbit și ați fi refuzat să luați parte la o modalitate greșită de a acționa, prietenii voștri ar fi stat de partea adevărului. Cu toate acestea, noi avem această conspirație a tăcerii – această mentalitate a „privirii îndreptate în altă parte”. Sunt sigur că mulți ar fi coborât din arcă, dar nu au vrut să fie diferiți și să-și părăsească prietenii.

Cât de mulți din mijlocul nostru astăzi vor pieri la hotarele țării? Cât de mulți care sunt așa de siguri că sunt în bună rânduială cu Dumnezeu vor petrece mileniul ca niște oase putrede împrăștiate pe acest pământ, în loc de a umbla pe străzile de aur? Mulți sunt amăgiți de ceea ce cred că sunt niște sentimente iubitoare, creștine, care în realitate nu au nicio altă sursă mai înaltă de autoritate, decât prințul întunericului însuși.

Ne aflăm la hotare. Fie ca Dumnezeu să deschidă ochii orbi și să dezlege limbile mute. Trebuie să ne îndreptăm spre adevăratul nord și să nu ghicim calea spre casă.